

The original title:
Lizzy Carbon und die Wunder der Liebe

Феслер М.
Ф44 Ліззі Карбон та любовні чудасії / Маріо Феслер ; пер. з німецької М. Запорожець. — Харків : ВД «ШКОЛА», 2020. — 256 с. — (Серія «Ліззі Карбон».)
ISBN 978-966-429-605-9

Весна принесла Ліззі Карбон не лише нові клопоти в школі, але й кохання. Та й хіба може бути інакше в її віці? Перше кохання, перші ревності, то як же не утнути дурниць чи принаймні... дурничок, на яких Ліззі так добре знається. Втім, любовні чудасії не обминули нікого в її родині, її найкраща подруга Крістіне теж мліє за хлопцем, відмінник Длубанько вперше зацікавився чимось, крім навчання... Все дуже заплутано, та зрештою Ліззі розв'язує це рівняння і знаходить у ньому всіх невідомих.

Для дітей старшого шкільного віку.

УДК 821.112.2

Copyright © 2017 Magellan GmbH & Co. KG, Bamberg, Germany

© Cover design by Christian Keller using motives from iStock / dddb and Cofee and sv_sunny

© Марина Запорожець, переклад, 2020

© ВД «ШКОЛА», 2020

ISBN 978-966-429-605-9

Щоденниковий ювілей!

Важко повірити, але це правда: рівно два роки тому я знайшла в поштовій скриньці щоденник, який мені подарувала тітка Андреа. Я нашкрябала в нього кілька розпачливих рядків і була впевнена, що то перші й останні слова, в яких я звітую про своє життя. Еге ж, а зараз я знову засиджуюся допізна за комп'ютером, який через нестримну цікавість моєї матері замінив собою паперовий записник, і забиваю інформацією папку «Домашні завдання з математики», з підозріло великим для такої назви розміром — вже 1,2 мегабайта. На зимових канікулах я навіть набрала електронну копію мого першого щоденника, в тому числі всі вигадані записи, призначені для маминих очей. Бо тепер я думаю, що щоденник годиться не лише для того, щоб вихлюпувати в нього скарги та ниття, і що він зможе втішити мене, коли я перечитуватиму його за кілька років. Якщо знову доведеться долати якусь кризу, буде по-справжньому заспокоїливо згадати, що в минулому вдавалося впоратися і не з такою купкою лайна. Одна лише історія зі шкільним святом, на якому ми з моєю групкою невдах вразили всю гімназію, змушує гордо здійсватися мою грудну клітину, на якій нарешті почало вимальовуватися

щось схоже на груди. Добре, порівняно із солідним бюстом Крістіне, який раптом роздувся з нізвідки минулого року, мої груди то скоріше груденята. Макс за кожної можливості пояснює, що вони — усього лише побічний ефект зайвої ваги, якої я, з цим не посперечаєшся, й досі не позбулася. Але обох проблем — дратівливого брата і ваги — я сподіваюся позбутися вже найближчим часом.

Вчора я нарешті почала втілювати в життя план стати вегетаріанкою, який уже давно виношувала, але весь час відкладала на потім. Замість шаурми, яку я з часів того шкільного свята щотижня безкоштовно отримую в закусочній Аріфового батька, я вирішила взяти бурек зі шпинатом. На смак він ніби висушений корм для худоби, зате коровам білш не треба мене боятися, а я, якщо вірити сайту www.wunschgewicht.de¹, спожила на сімдесят шість калорій менше, ніж зазвичай. Але дивлячись на пусті упаковки з-під чипсів та кукурудзяно-арахісових паличок, які лежать у моєму кошику для сміття, я побоююся, що одного лише рішення відмовитись від м'яса недостатньо, аби швидко позбутись зайвих кілограмів.

Зате проблема дурнуватою брата, здається, от-от вирішиться: Максіві, судячи з усього, таки вдасться звільнити свою кімнату до початку другого семестру. Він знайшов собі кімнату в квартирі, яку разом винаймають декілька студентів, і урочисто сповістив про це за вечерю. Та ні моє «слава Богу», ні мамине «Та вже й час» аж ніяк не нагадували ту сумну реакцію, якої Макс, здається, очікував від нас, тож вигляд у нього потому був дещо роздратований. Тато нагородив маму похмурим поглядом і почав промову про відсутність родинної згуртованості, але дослухати її до кінця нам, на жаль, не вдалося, тому що мамі треба було на йогу, а перед нею вона, як завжди, збиралась завезти мене на джазові танці. Ми обидві останнім часом перетворились на спортсменок. От тільки мені поки що не вдається

¹ Wunschgewicht (нім.) — бажана вага.

очікувати кожного тренування з тією радістю, з якою мама поспішає на свої йогічні викрутаси. Можливо, справа в різній мотивації. Моя криється в примітивному бажанні пострункшати, а для мами йога — це передусім «щось для себе» — ідея піти туди з'явилась у неї на початку року, коли за курсами з підвищення кваліфікації, роботою й родинними турботами вона геть забула, що таке вільний час і для чого він потрібен. У мене перед кожним заняттям із танців псується настрій, а мама цілий день радісно насвистує в очікуванні йоги. Після тренування в мене такий вигляд, ніби я щойно повернулася з військового полону, а мама сміється і почувається настільки розслабленою, що мені іноді доводиться тричі звертатися до неї, аби дочекатися якоїсь реакції. Звісно, що не можна займатись спортом в одній групі зі своєю матір'ю, це справа іміджу — але чому б нам не помінятися? Мамі піти на мої танці, а мені — на йогу?

Кущі. Вони знову димилися.

— Або я Мойсей і ти зараз оголосиш мені Десять заповідей, або моя подруга Крістіне Гертнер не може вигадати собі якусь нову маячню і тому повертається до старої, — привіталась я із заростями.

— От лайно! — почулось за перелякано затремтілим листям. — Я сподівалася, що встигну викурити одну до твоєї появи. — З кущів долинув напружений, майже свистячий звук затяжки, а потім кашель. Наполовину викурена сигарета вилетіла в траву, і Крістіне з хрипінням вилізла з гілля. — Я так і знала, що ти знову почнеш проїдати мені мізки.

— Якщо згадати, що за два з половиною місяці після твоєї першої спроби при звичаїтись до тютюну ти відвернула-ся від мене, щоб влитися в компанію Алекси й Антонії, то можна зрозуміти, чому я починаю панікувати, коли помічаю Крістіне Гертнер із сигаретою, чи не так? — запитала я, турботливо простягаючи подрузі упаковку з жуйкою.

Крістіне витягла з неї обернену сріблястим папірцем пластинку і прокашлялася останній раз.

— Скільки мені пояснювати, що одне аж ніяк не пов'язано з іншим. І я вже десять тисяч разів вибачалася за те, що підвела тебе тоді. Уже давно можна було заспокоїтись.

— І я вибачила тобі. Але зрідка миритись із невеличкими нагадуваннями про ту історію тобі доведеться аж до пенсії, — сказала я.

Крістіне роздратовано закотила очі.

— Але повернемося до паління. Тоді ця ідея була такою ж ідіотською, як і тепер, то чого починати знову? — запитала я.

— Я знаю, що ти проти, — відповіла Крістіне, — і починати в тринадцять років і справді було трохи зарано. За таку передчасність нас би почали вважати асоціальними. Але тепер ми за п'ять хвилин десятикласниці! Антонія палить, Леон палить.

— Біллі палить. — Я питально подивилася на Крістіне, яка безуспішно намагалася замаскувати ніяковість людини, яку заскочили на гарячому, награнім обуренням.

— Біллі тут взагалі ні до чого... — почала вона, але її одразу ж заглушив автомобільний гудок.

Моя мати вже опускала скло.

— Еллі! Мені перед роботою ще треба провести медіацію, яка повинна розпочатися о пів на восьму і про яку я майже забула. Часу обмаль, але я ще встигну висадити вас перед школою!

Шкільний день від цього не переставав бути шкільним днем, тому ніхто не збирався верещати від радощів.

Але без необхідності трястися в переповненому шкільному автобусі, де завжди пахло сумішшю жуйки, шоколадного молока і дитячого поту, шкільний будень все ж розпочинався набагато приємніше, ніж зазвичай. На щастя, я не поквапилася вигукнути «Слава Богу, порятунок!», а спершу подивилась у бік Крістіне. Вираз її обличчя свідчив про те,

що вона навіть поїздку в автобусі з дошкільнятами вважала кращою за неможливість списати домашку і ризик того, що Тіна Карбон здогадається про відродження Кріссіної пристрасті до тютюну.

Я неохоче похитала головою.

— Нам необхідно ще дещо обговорити. Дещо не для маминих вух.

— О, це підступно. Адже в наш час матері — найкращі подруги своїх доньок! — сказала мама.

— Давай залишимося трохи старомодною родиною. Це не страшно!

Мама засміялася, одночасно піднімаючи скло. Вона помахала нам рукою і витягла палець, показуючи, що автобус якраз під'їжджає до зупинки. Я помахала у відповідь і побігла до дверей, які вже відчинялися переді мною.

Завдяки вправним рухам ліктів Крістіне змогла прокласати нам шлях до стоячих місць у дещо вільнішій середині автобуса. Потім вона рвучко розкрила свій рюкзак і витягла з нього зошит.

— Можу запропонувати англійську і хімію, — сказала я.

— Мені потрібна математика, — пояснила Кріссі.

— Чому ти вирішила, що в мене може бути домашка з математики?

— Ти ж тепер займаєшся з репетиторкою.

— Студентка провела зі мною пробне заняття і з'ясувала, що не готова до такого педагогічного навантаження. Вона навіть хотіла повернути татові гроші.

— От лайно! — сказала Крістіне. — Математик точно знову викличе мене. Він останнім часом прямо очей з мене не спускає.

— Мене це аж нітрохи не дивує. Зрештою, ти здала свою останню контрольну разом із чернеткою, на якій серед іншого був список десяти найкрутіших і найвідстійніших хлопців. — Так ми знову повертаємося до теми Біллі, щойно зрозуміла я.

— Ти можеш нарешті перестати згадувати Біллі? Мені потрібна домашка з математики!

— Заспокойся. Перед математикою у нас велика перерва, і якщо гордощі не дозволяють тобі попросити списати в Антонії, ми розшукаємо Длубанька і він спокійнісінько порахує все прямо при нас, водночас розповідаючи, які божевільні експерименти він зараз проводить у своєму технічному гуртку з молодшими школярами.

Длубанька, який свого часу доклав неабияких зусиль, щоб забезпечити успіх шкільному проекту нашого «Клубу невдах», по-справжньому, як і раніше, звать Карстеном, та й їсти видобути з носа кози він давно вже перестав. Але прізвисько — як це зазвичай трапляється в школі — залишилось із ним.

— Добре, — погодилася Крістіне, — тоді дай мені хімію.

Я простягла їй аркуш із на дві третини (добре, що хоч так) виконаним домашнім завданням. Крістіне затисла його між рукою та склом, а другою рукою почала заповнювати свій поки що порожній екземпляр.

— Мені, до речі, потрібна історія, — зауважила я.

— А кому ж вона не потрібна? — запитала Крістіне, не відриваючись від копіювання моєї роботи.

Основний принцип обміну знаннями Кріссі на сьомому році нашої дружби ще й досі не второпала.

Навіть нелюдські за обсягом вісім годин шкільних занять колись закінчуються. Близько третьої ми з Крістіне розпо-

щалися на перехресті і я звернула ліворуч. Моя джинсівка була зав'язана навколо стегон, оскільки весна сьогодні розщедрилася на сонячне тепло. За крок до повороту, який вів до нашого дому, я зупинилася.

Перед будинком наших колишніх сусідів Швердінгів, які на пенсії вирішили провести решту життя в Тоскані, стояла вантажівка з меблями. Отже, вони таки знайшли покупців. Мама вже почала дивуватися, чому за стільки часу ніхто не захотів вселитися в їхній «гарненький» будиночок. І ось нарешті.

Я повільно пройшла повз ворота, намагаючись з'ясувати, ким були наші нові сусіди. Але побачила лише кількох м'язистих чоловіків, які поспіхом заносили всередину ящики з ІКЕА. Здається, крім вантажників тут поки що нікого не було.

Я подумала, що будинок, напевне, орендувала якась молода сім'я. Щонайпізніше завтра моя мати, як заведено, віднесе їм «привітальний» кошик із їдлом і ми дізнаємося, хто зайняв місце Швердінгів. Гіршими за них вони навряд чи можуть бути. Швердінги і їхня люта такса Гонзо попіклувалися про те, щоб у мене було досить неприємних дитячих спогадів. А от мої батьки чудово з ними розумілись, тому що для подружжя Швердінгів «сусідська взаємодопомога» була святим обов'язком. Вони завжди з радістю поливали наші квіти і годували морських свинок Макса кожного разу, коли ми вирушали у двотижневу сімейну відпустку в Італію або Іспанію.

Перш ніж зайти в наш будинок, я ще раз глянула на вантажівку, яка в цю мить уже від'їжджала від подвір'я. Один із вантажників, невисокий стрункий чоловік, залишився стояти біля воріт і помахав іншим. Минуло кілька секунд, перш ніж я здогадалася, що він міг бути новим хазяїном. Ніби почувши мої думки, чоловік подивився на мене. Потім коротко всміхнувся, обернувся і пішов до будинку.

Якщо я щось і вмію на відміну, то це витіснити зі свідомості все неприємне. Завдяки тому, що фізкультуру відмінили, я повернулася додому в найкращому настрої і вже радію поїданню магазинної піци за переглядом різного теленепотребу, коли раптом бачу записку з нагадуванням від мами. Мені ще треба прибрати в кухні та вітальні, оскільки о шостій там збирається організаційний комітет.

Щорічне сусідське свято — яке з гордістю скликає наша добровільна пожежна дружина — вже не за горами, бо цього разу його запланували на початок травня, а не на середину літа, як раніше. Я підозрюю, що в незвично ранній даті проведення свята винен мій батько. Після багатьох років пасивного сидіння в комітетах подібних сільських заходів зла доля дісталася й до нього, і йому не вдалося відкараскатися від обов'язку очолити хоча б один із них. Скоріш за все він хоче якнайшвидше облишити свою посаду організатора свята, але при цьому не подумав, що вуличне свято у травні може обернутися доволі прохолодним задоволенням. Що ж, якщо йому пощастить, то все відбудеться настільки катастрофічно, що свято сусідів у майбутньому більше ніколи не влаштовуватимуть. Може бути, що дехто з наших сусідів нетерпляче очікує цієї події, аби хоч раз